सोऽतिविद्धो महाराज तव पुत्रेण धन्विना। भीमः सञ्चुक्षुभे क्रुद्धः पर्व्वणीव महोदधिः।
ततो भीमो रुषाविष्टः पुत्रस्य तव मारिष। सारथिञ्चतुरश्वांश्च शरैर्न्निन्ये यमक्षयं।
विरथं तं समालक्ष्य विशिखैर्लोमवाहिभिः। अवाकिरदमेयात्मा दर्शयन् पाणिलाघवं। १४३०
श्रुतर्व्वा विरथो राजन्नाददे खड्गचर्म्मणी। अथास्याददतः खड्गं शतचन्द्रञ्च भानुमत्।
क्षुरप्रेण शिरः कायात् पातयामास पाण्डवः। छिन्नोत्तमाङ्गस्य ततः क्षुरप्रेण महात्मना।
पपात कायः स रथाद्वसुधामनुनादयन्। तस्मिन्निपतिते वीरे तावका भयमोहिताः।
अभ्यद्रवन्त संग्रामे भीमसेनं युयुत्सवः। तानापतत एवाशु हतशेषाद्बलार्णवात्।
दंशितान् प्रतिजग्राह भीमसेनः प्रतापवान्। ते तु तं वै समासाद्य परिवव्रुः समन्ततः। १४३५
ततस्तु संवृतो भीमस्तावकैर्न्निशितैः शरैः। पीडयामास तान् सर्व्वान् सहस्राक्ष इवासुरान्।
ततः पञ्चशतान् हत्वा सवरूथान्महारथान्। जघान कुञ्जरानीकं पुनः सप्तशतं युधि।
हत्वा शतसहस्राणि पत्तीनां परमेषुभिः। वाजिनाञ्च शतान्यष्टौ पाण्डवः स विराजते।
भीमसेनस्तु कौन्तेयो हत्वा युद्धे सुतांस्तव। मेने कृतार्थमात्मानं सफलं जन्म च प्रभो।
तन्तथा युध्यमानं वै विनिघ्नन्तञ्च तावकान्। ईक्षितुं नोत्सहन्ते स्म तव सैन्या नराधिप। १४४०
विद्राव्य च कुरून् सर्व्वांस्तांश्च हत्वा पदानुगान्। दोर्भ्यां शब्दं ततश्चक्रे त्रासयानो महाद्विपान्।
हतभूयिष्ठयोधा तु तव सेना विशाम्पते। किञ्चिच्छेषा महाराज कृपणा समपद्यत।
इति श्रीमहाभारते शल्यपर्व्वणि संकुलयुद्धे सप्तविंशोऽध्यायः ॥ २७ ॥
॥ सञ्जय उवाच ॥ दुर्य्योधनो महाराज दुर्द्धर्षश्चापि ते सुतः। हतशेषौ तदा संख्ये वाजिमध्ये व्यवस्थितौ।
ततो दुर्य्योधनं दृष्ट्वा वाजिमध्ये व्यवस्थितं। उवाच देवकीपुत्रः कुन्तीपुत्रं धनञ्जयं।
शत्रवो हतभूयिष्ठा ज्ञातयः परिवारिताः। गृहीत्वा सञ्जयञ्चासौ निवृत्तः शिनिपुङ्गवः। १४४५
परिश्रान्तश्च नकुलः सहदेवश्च भारत। योधयित्वा रणे योधान् धार्त्तराष्ट्रान् सहानुगान्।
दुर्य्योधनमभित्यज्य त्रय एव व्यवस्थिताः। कृपश्च कृतवर्म्मा च द्रौणिश्चैव महारथः।
असौ तिष्ठति पाञ्चाल्यः श्रिया परमया युतः। दुर्य्योधनबलं हत्वा सह सर्व्वैः प्रभद्रकैः।
असौ दुर्य्योधनः पार्थ वाजिमध्ये व्यवस्थितः। कृच्छ्रेण म्रियमाणेन प्रेक्षमाणो मुहुर्म्मुहुः।
प्रतिव्यूह्य बलं सर्व्वं रणमध्ये व्यवस्थितः। एनं हत्वा शितैर्व्वाणैः कृतकृत्यो भविष्यसि। १४५
गजानीकं हतं दृष्ट्वा त्वाञ्च प्राप्तमरिन्दमं। यावन्न विद्रवन्त्येते तावज्जहि सुयोधनं।
यातु कश्चित्तु पाञ्चाल्यं क्षिप्रमागम्यतामिति। परिश्रान्तबलस्तावत् नैष मुच्येत किल्बिषी।
हत्वा तव बलं सर्व्वं सङ्ग्रामे धृतराष्ट्रजः। जितान् पाण्डुसुतान् मत्वा रूपं धारयते महत्।
निहतं स्व बलं दृष्ट्वा पीडितञ्चापि पाण्डवैः। ध्रुवमेष्यति संग्रामे वधायैवात्मनो नृपः।
एवमुक्तः फाल्गुनस्तु कृष्णं वचनमब्रवीत्। धार्त्तराष्ट्रसुताः सर्व्वे हता भीमेन माधव। १४५५
यावेतावाश्रितौ कृष्ण तावद्य न भविष्यतः। हतो भीष्मो हतो द्रोणः कर्णो वैकर्त्तनो हतः।